

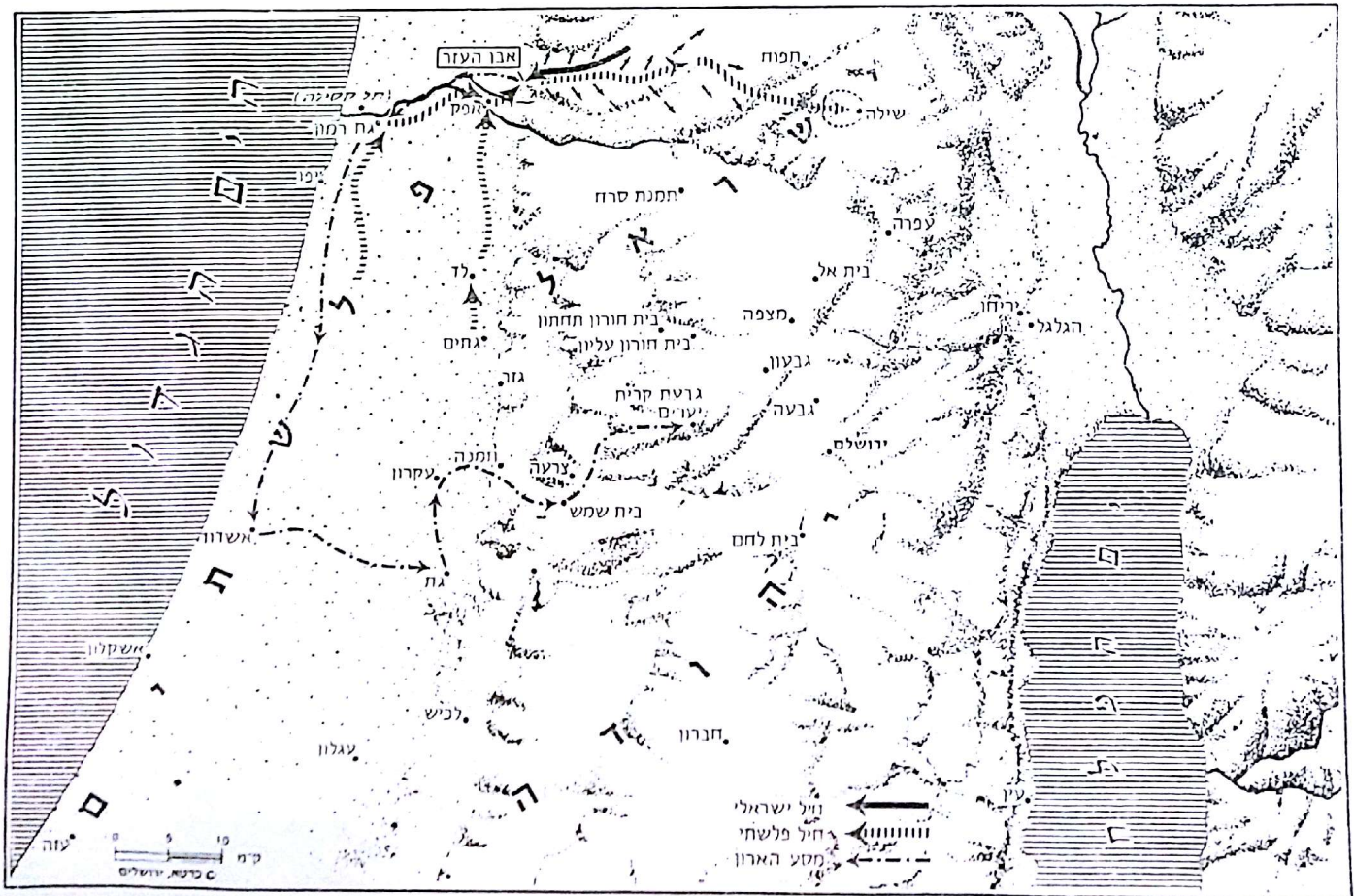
ענין 9

1

(א) ואפנים מה שאמר אחרי זה ויהי דבר שמואל אל כל ישראל ויצא כל ישראל וגו', אין הכוונה שאמר שמואל לכל ישראל שיצאו למלחמה, כי איך יהיה הייעוד הראשון אשר יעדו לישראל חוזר? ואם חזר איך האמינו בו שנאמן שמואל לנביא ה' ואיך העיד הכתוב שלא הפיל מכל דבריו ארצה? כי הנה הדבר הראשון אשר דבר לפי זה נפל ארצה, אבל פירושו שדבר שמואל (והיא הנבואה שבאה אליו בראשונה הנה אנכי עושה דבר בישראל אשר כל שמעו תצילנה שתי אזניות) היה בישראל, כי כל העם ידעו אותה ושמעו הדבר אשר היה אליו ועכ"ז לא פוזרו ולא שתו לב אליו ויצא ישראל לקראת פלשתים. או יהיה פירושו שהיה ונתקיים דבר שמואל והיא הנבואה הרעה שבאה אליו ונתקיימה בישראל כאשר יצאו לקראת פלשתים, ומדברי רש"י יראה שכוון לפירוש הזה, אמר ויהי דבר שמואל אל כל ישראל, והיה הדבר אשר נאמר לשמואל שבא לכל ישראל, והיאך היה הפורענות? ויצא ישראל לקראת פלשתים. ורלב"ג כתב שעם היות עלי עדין חי היה שמואל שופט את ישראל, והנה ויהי דבר שמואל אל כל ישראל וגו'. והנה אמרו על האבן העזר דברי כותב הספר הם, שעדין לא נקרא שמו אבן העזר, כי על המלחמה האחרת שעשה שמואל עם פלשתים בין המצפה ובין השן קרא אותה שמואל אבן העזר. הנה אם כן התבארו הפסוקים והותרו השאלות ראשונה ושנית:

אבן העזר

2

מפת השטח לפי תוכנית הממשלה

3

פרע מדה כנגד מדה (יח) בשביל מעשיהן הרעים של בני עלי שהיו מקולקלין יצאו ישראל למלחמה ונהרגו מהן ארבעה אלפים ואמרו בני ישראל למה נגפנו ה' היום לפני פלשתים. באותה שעה אמר הקב"ה (יג) כשהיו בני עלי מכעיסין אותי בעזרת ישראל ובעזרת נשים לא אמרתם להם כלום ועכשיו שיצאתם במלחמה אמרתם למה נגפנו ה' היום.

אע"פ זג אע"פ א.

4

להושיע אתכם זה מחנה הארון. ויש אומרים זה השם שהיה נתון בארון. דהני "רי יודה בן לקיש אומר שני ארזות היו מהלכין עם ישראל במדבר. אחד שהיתה התורה נתונה בו "וואחד שהיו שוכרי הלוחות מונחין בתוכו. זה שהיתה התורה נתונה בתוכו היה נתון באהל מועד. הרא הוא דכתיב וארון ברית יי ומשה לא משו מקרב המחנה. וזה שהיו שוכרי הלוחות נהוגין בתוכו היה נכנס ויוצא עמהן. ורבנן אמרי אחד היה ופעם אחת יצא וכיטי עלי נשבת. קרייא מסייע להן לרבנן אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה מילא דלא המין מן יומיהן.

יומיהן מילא נא גי

5

ויהי כבוא ארון ברית ה' אל המחנה ויריעו כל ישראל תרועה גדולה ותהום הארץ. (ב) באותה שעה הריעו כל ישראל תרועה גדולה שאין בה ממש על אותה שעה הוא אומר (ידנניס י"ג) נתנה עלי בקולה על כן שנאתיה

אע"פ זג אע"פ ט

6

[א] וירין איש בניסין סהפערבה ויבא שילה ביום ההוא ומדיו קרועים ואדמה על ראשו (י"א ד' י"ט). (ב) זה שאול (ג) ר' לוי ור' סימון ורבנן הד (ד) [רי לוי] אטר ששים מיל הלך שאול באותו היום בסערכה היה ושמע שנשבו הלוחות והלך וחטפן סיד גלית ובא, ורבי סימון אטר סאה ועשרים מיל הלך שאול באותו היום בשילו היה ושמע שנשבו הלוחות והלך וחטפן סיד גלית ובא, ורבנן אטרין סאה ושכונים מיל הלך שאול באותו היום בסערכה היה וברח לשילה ושמע שנשבו הלוחות והלך וחטפן סיד גלית ובא:

מזוט ממאץ יא

7

ב"מ "מעשה שהיו שניהו שוין ורציו ועוליו בכבש". תנו רבנן: מעשה בשני כהנים שהיו שניהו שוין ורציו ועוליו בכבש, קדם אחד מהו לתוך ארבע אמות של חבירו - נטל ספיו ותקע לו בלבו. עמד רבי צדוק על מעלות האולם, ואמר: אחינו בית ישראל שבעוהרי הוא אומר "כי ומצא קלל פאדמה ויצאו זמניה ושפטיה", אנו על מי להביא עגלה ערופה? על העיר או על העזרות? געו כל העם בכבשה. קא אביו של תינוק ומצאו כשהוא מפרפר. אמר: הרי הוא כפרתכם, ועדיין בני מפרפר, ולא נטמאה סכיו. ללמדה שקשה עליהם טהרת פלים יותר משפיכות זמים.

יא אע"פ זג

Handwritten mark